

The story of my life - als maker

Op de kleuterschool vraagt de juf aan mijn moeder of ik depressief ben. Ik teken altijd op zwart papier. Het zilver van het potlood op het zwart van het papier intrigeert mij als vierjarige. Ik ben nog niet depressief.

Vanaf mijn tekeningen op zwart papier ben ik uitgekomen bij beeldcomposities. Van tekenen en schilderen, beeldhouwen, keramiek, portret boetseren naar film en foto. Van cursussen naar zelf ontwikkelen en leren.

Voor mij is het maakproces de behoefte aan autonomie. Geen concessies hoeven doen aan anderen. Niet samen hoeven werken. Daardoor sneuvelt de film om in door te gaan. Als je alle aspecten van film zelf wilt uitvoeren, bereik je geen hoog niveau.

Kunst is naast autonomie ook coping. Als ik met Bram vaak in het ziekenhuis ben, houdt de deelname aan de kunstroute mijn kop boven water. Door werk te maken of zaken te regelen, kom ik tot mezelf. Het is de hoop dat niet alles vastligt. Dat er ontwikkeling is en dingen beter worden. En ook dat je soms zelf aan het stuur zit. Soms.

In het boek Kunst als Therapie van Alain de Botton lees je dat kunst meer aan de kijker moet bieden dan het vaak doet. Dat het inzichten voor het leven kan geven, dat soort dingen. Voor mij gaat het om schoonheid en troost. Door het kader, de afbeeldingen die ik gebruik en het uiteindelijke werk. Voor de ander, maar niet in de laatste plaats ook voor mezelf. Als tegenwicht voor het harde leven.

Vaak hoor je dat het om het proces gaat en niet om het resultaat. Toch kan het resultaat voor mij zeker een geluksmoment zijn. Net zoals een mooie foto, de print die mooi uitpakt of de vondst van een vorm in de juiste kleur. De motivatie om door te gaan zit mogelijk toch in de hoeveelheid geluksmomenten.

Ik heb behoefte aan betekenis. Een kader helpt om nieuw werk te maken. Het stuurt de denkrichting. Voor nu heb ik genoeg aan het kader waarbinnen ik mijn ideeën uitwerk. Soms schuurt het en moet het breder. Dat komt wel.

Inspiratie vind ik door op andere plekken te zijn. Ik maak foto's, kijk anders naar mijn omgeving en let meer op details, vorm en kleur. Tijdens wandelingen zoek ik naar nieuwe vormen of achtergrondstructuren. Als ik door mijn foto's scroll en combinaties maak, brengt dat me op ideeën. Het inspireert ook als anderen foto's aanleveren. Dat haalt me weg uit mijn eigen patronen.

Voor mij is het belangrijk om creativiteit af te wisselen. Mijn werk verbetert door workshops creatief schrijven met mijn werk als onderwerp. Dat geeft sprongetjes. De composities die ik na zo'n uitstap maak, zijn beter. Je denkt schrijvend op een nieuwe manier over je werk na. Meer analytisch. Het zit hem voor mij in de combinatie van betekenis en uitvoering.

En tot slot. Het kost allemaal geld. Geen leuk origineel slot, maar wel waar. Je moet financieel investeren. Soms vraagt een galerie je om met een niet geringe financiële bijdrage te komen voor het regelen van een expositie. Over depressief worden gesproken.

Zwart papier, zwart zaad. Wat zeiden zo ook alweer bij creatief schrijven? Kan ik er nog wat van maken? Nee. Het zit er even niet in. Morgen. Nu slapen.